

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.015 van 29 januari 2015
in de zaak A. 212.712/X-15.818.**

In zake : Nick MARTENS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pascal Malliën
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Meir 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
ANTWERPEN

Tussenkommende partij :

het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN
DE STAD HOOGSTRATEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 juni 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2014/0313 van 29 april 2014 in de zaak 1213/0329/A/4/0310.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.627 van 4 juli 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 2 september 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 januari 2015.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Elias Van Gool, die *loco* advocaat Pascal Mallien verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Bij arrest van 29 augustus 2012 vernietigt de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen (hierna: de deputatie) waarbij aan Nick Martens de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend “voor het bouwen van een zonevreemd woonhuis na het slopen van een tijdelijk zonevreemd woonhuis”.

4. Met een besluit van 6 december 2012 weigert de deputatie aan Nick Martens de stedenbouwkundige vergunning “voor het bouwen van een zonevreemd woonhuis na het slopen van een tijdelijk zonevreemd woonhuis”.

5. Het bestreden arrest verklaart het beroep van Nick Martens tot vernietiging van het voormelde besluit van de deputatie ongegrond en legt de kosten van dit beroep te zijnen laste.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

6. Nick Martens heeft een procedurestuk met de titel “laatste memorie en verzoek tot voortzetting van rechtspleging” ingediend. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit) voorziet na de kennisgeving van het auditoraatsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet verzoeker luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditoraatsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van Nick Martens. Het voormelde procedurestuk wordt alleen in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten en gehoord te worden.

V. Onderzoek van het enig cassatiemiddel

7. Nick Martens voert de schending aan van “de hoorplicht overeenkomstig art. 4.7.23. § 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening” (hierna: VCRO) “juncto de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Nick Martens voert aan dat de Vlaamse regering geen nadere regelen met betrekking tot de hoorprocedure heeft bepaald zoals is voorzien in artikel 4.7.23, § 1, laatste lid, VCRO en dat de VCRO niet “expliciet een

procedure inzake hoorplicht heeft voorzien” en “in het bijzonder niet na vernietiging van een vorige beslissing van de deputatie [...] door de [RvVb]”.

Hij stelt voorts dat de deputatie na het vernietigingsarrest van de RvVb van 29 augustus 2012 heeft verzuimd hem het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar (van 6 december 2012) mee te delen en hem uit te nodigen “op een hoorzitting om zich dienaangaande te verdedigen”. Hierdoor werd hij “niet ingelicht welke gewijzigde beslissing van de deputatie [...] eventueel kon worden overwogen, [...], niettegenstaande het feit dat het oorspronkelijk verzoekschrift in beroep bij de deputatie [...] uitdrukkelijk verzocht om gehoord te worden”.

Nick Martens betoogt dat het bestreden arrest in strijd met de aangevoerde bepaling en de hoorplicht “oordeelt [...] dat er in dit dossier geen nieuwe actualiteit is die aanleiding had moeten geven tot het organiseren van een nieuwe hoorzitting”, dat “de georganiseerde hoorzitting van 8 november 2011, in het kader van de vorige vernietigde beslissing, voldoende [was] en [...] het niet meer nodig [was] om een nieuwe hoorzitting te organiseren na het arrest [van 29 augustus 2012] tot vernietiging [van het besluit van 10 november 2011 van de deputatie]. Volgens Nick Martens was er geen noodzaak om snel op te treden en kon de deputatie het besluit niet nemen op grond van een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatering vatbaar was aangezien i) het debat dat voor de deputatie moest worden gevoerd “het al dan niet nog bestaan van de vorige verleende stedenbouwkundige vergunning voor de houten woning door de deputatie [...] van 15 juni 1995” betrof, ii) deze laatste vergunning en het vonnis van 16 juni 1995 wél “betrekking [hebben] op dezelfde houten woning”, en iii) dit laatste vonnis “niet is gekantmeld bij de hypotheekbewaarder en ook nooit gedwongen ten uitvoer is gelegd” en “inmiddels verjaard is”. “Een deugdelijk en grondig debat” hierover “was dan ook absoluut noodzakelijk en de hoorzitting had [daarom] moeten plaatsvinden” vermits het “geenszins [werd] gevoerd voor de deputatie”.

Nick Martens voegt toe dat een nieuwe beslissing van de deputatie na het vernietigingsarrest van de RvVb “allereerst [noodzaakte tot] opnieuw een verslag [...] van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar” dat gelet op het initiële verzoek van Nick Martens om gehoord te worden “opnieuw [diende] te worden meegedeeld aan [hem] en [hem] recht [diende] te worden verleend met betrekking tot zijn vraag voor een hoorzitting” zonder dat hij “opnieuw, ten titel van overvloed, diende te vragen een hoorzitting te organiseren”.

Beoordeling

8. Het middel gaat terug op het oordeel van de RvVb waarbij het eerste middel waarin de schending van artikel 4.7.23, § 1, VCRO werd aangevoerd, ongegrond wordt verklaard.

9. Artikel 4.7.23, § 1, eerste lid, VCRO regelt de hoorplicht in de administratieve beroepsprocedure van de reguliere procedure. Het bepaalt dat de deputatie haar beslissing neemt op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en “nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord”. Er zijn door de Vlaamse regering geen andere regelen bepaald met betrekking tot de hoorprocedure, waartoe zij overeenkomstig artikel 4.7.23, § 1, tweede lid, VCRO is gemachtigd.

10. De RvVb stelt vast dat:

- “[d]e provinciale stedenbouwkundige ambtenaar [...] in zijn verslag van 3 november 2011 [adviseert] om dit beroep [van Nick Martens] niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren”;
- “[d]e deputatie [...] zich aan[sluit] bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 3 november 2011” op grond waarvan zij “met een besluit van 6 december 2012” weigert een vergunning te verlenen aan Nick Martens;

- het middel van Nick Martens initieel i) enkel steunt op het feit dat hij “in het aanvankelijk administratief verzoekschrift heeft verzocht om te worden gehoord” en ii) niet uiteenzet waarom hij “meent dat [hij] na de vernietiging van de eerdere beslissing van de [deputatie] opnieuw had moeten worden gehoord” en dan “voor het eerst in de wederantwoordnota” steunt op “argumentatie ‘gestaafd door bijkomende stukken’ met betrekking tot het vergund zijn van de bestaande woning en het gegeven dat het ‘afbraakbevel’ betrekking heeft op een andere houten constructie dan deze ‘waarvan de wederopbouw wordt benaarstigd’”;
- Nick Martens “reeds bij aanvang van de aanvraag het standpunt heeft ingenomen dat de constructie die het voorwerp uitmaakt van de aanvraag, een andere constructie is dan de constructie die het voorwerp was van het vonnis van 16 juni 1995” en dat dit standpunt “uitdrukkelijk [werd] verworpen door [het college van burgemeester en schepenen van de stad Hoogstraten] die over de betrokken aanvraag oordeelde in eerste administratieve aanleg” zodat hij zijn “eigen standpunt daaromtrent [kon] uiteenzetten in [zijn] administratief beroepschrift” en “vervolgens deze argumentatie uiteenzetten op de hoorzitting in administratief beroep van 8 november 2011”; hij “voert en toont niet aan dat [hij] op het ogenblik van deze hoorzitting niet kon beschikken over alle gegevens en stukken die door de [deputatie] bij de beoordeling van de aanvraag werden betrokken en evenmin dat [hij zijn] opmerkingen met betrekking tot de zaak niet heeft kunnen toelichten”;
- Nick Martens evenmin aanvoert en aantoont “dat het arrest van de [RvVb] van 29 augustus 2012 aanleiding diende te zijn om [hem] opnieuw te horen” en “dat de overwegingen in dit arrest gesteund zijn op de historiek van het dossier en derhalve op ‘oude feiten’ en het [...] derhalve evenmin duidelijk is hoe het vernietigingsarrest de [deputatie] diende te nopen tot het organiseren van een nieuwe hoorzitting”;
- Nick Martens evenmin aanvoert en aantoont “dat er in het dossier een nieuwe actualiteit is die aanleiding had moeten zijn tot het organiseren van een nieuwe hoorzitting”;
- het in de wederantwoordnota aangevulde middel “enkel gesteund [is] op het gegeven van ‘aanvullende stukken’” dat “op zich [...] een

vergunningverlenende overheid niet [verplicht] om een nieuwe hoorzitting te organiseren”.

11. Het voormelde artikel 4.7.23, § 1, eerste lid, VCRO bepaalt dat de verplichting tot het horen van de betrokken partijen slechts geldt bij een verzoek daartoe en dat in voorkomend geval het horen mondeling en ook schriftelijk kan geschieden. Deze hoorplicht houdt dan in dat de betrokken partijen over alle gegevens en stukken beschikken die door de bevoegde overheid bij de beoordeling van de aanvraag zullen worden betrokken en zij aan de bevoegde overheid hun opmerkingen met betrekking tot de zaak hebben kunnen toelichten voor zover de betrokken partijen daarom hebben verzocht.

12. Op basis van deze vaststellingen (zie randnr. 10) kon de RvVb aldus besluiten dat Nick Martens “[i]n het licht van de concrete omstandigheden van de zaak [...] geen schending [...] van de hoorplicht” aantoont.

13. In zoverre het middel steunt op het verzuim het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 6 december 2012 mee te delen en op de ontstentenis van een hoorzitting of debat over de niet-kantmelding van het vonnis van 16 juni 1995 en over de verjaring van dat zelfde vonnis, heeft het geen betrekking op het bestreden arrest.

14. Het enig middel wordt verworpen.

VI. Rechtsplegingsvergoeding

15. De deputatie, vertegenwoordigd door haar adviseur-jurist van het departement Ruimtelijke Ordening en Mobiliteit van de provincie Antwerpen, verzoekt in de memorie van antwoord Nick Martens “te veroordelen tot [...] de rechtsplegingsvergoeding begroot op het basisbedrag”.

16. Overeenkomstig artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is een rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire

tegemoetkoming in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

17. Er is hoe dan ook geen aanleiding tot het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig januari 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust